

Καὶ ἔμειναν ἄφωνοι καὶ οἱ δύο καὶ οἱ δύο δυστυχεῖς καὶ φθισμένοι πρὸ τῆς αἰφνιδίως ἀνορθώσεως τοῦ φάσματος τοῦ ἀγνώστου, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐχώριζεν—ἐκεῖνος αἰσθανόμενος πόνον φυσικὸν πρὸ τοῦ καταληπτοῦ θανάτου τοῦ ἔρωτός του—ἐκείνη πληγωμένη, ἀγαπῶσα πολὺ καὶ μισοῦσα.

— Χαῖρε. Ἄς χωρισθοῦμε τοῦλάχιστον καλὰ χωρὶς ἀποστροφήν καὶ χωρὶς μῖσος καὶ ἄς προσπαθῆσουμε νὰ φυλάξουμε καλὴ ἀνάμνησι ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου . . .

Ἄλλ' ἀντὶ ἀπαντήσεως ἡ γυνὴ μὲ ἐπαναστατοῦσαν γιγαντιαίως ἐν στιγμιαίᾳ συσσωρεύσει ὅλην τὴν ἀγάπην της, ἐρρίφθη μὲ ἓνα λυγμὸν ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν καταφάγῃ μὲ ἐν φίλημα ὑψίστου πυρετοῦ καὶ ὑψίστης προκλήσεως ἡδονῆς.

Προσεπάθησε νὰ προσκολληθῇ τὸ σῶμά της ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του, νὰ τὸν γαλθανίσῃ ὡς ἄλλοτε, νὰ τὸν θερμάνῃ μὲ τὸν ἔρωτα τὸν ἰδικόν της τὸν ζῶντα, μὲ τὰς ἰδικὰς της ἐπιθυμίας καὶ νὰ τοῦ χύσῃ νέαν ζωὴν, νὰ τοῦ ἀφυπνίσῃ εἰς τὴν καρδίαν νέα ὄνειρα.

Ἄλλ' ἐκεῖνος μὲ τὸ πάγος τοῦ νεκροῦ του εἰς τὴν καρδίαν, ἀσυγκίνητος τῆς ἐρριφῆς χωρὶς καὶ ἐκεῖνος νὰ θέλῃ ἐν βλέμμα ὑψίστης περιφρονήσεως καὶ ἡρεμίας ὑψίστης ἐνῶ τὰ χέρια του τὴν ἀπώθουν ἡσύχως, ψυχρῶς καὶ τὸ σῶμά του ὀπισθοχώρει.

Καὶ πρὸ τοῦ ἀκατανικήτου, πρὸ τῆς μοιραίας ἐκείνης ἀθύσσου, μὲ τὴν ἄδηλον τὴν προαίσθησιν τοῦ νεκροῦ, ἀνεπήδησεν ἐκείνη ἡ δυστυχὴς μὲ βρυχηθμὸν ἀπώθουμένης θηλείας, ταπεινωμένη, πλήρης λύσσης ἐχθρὰ μισοῦσα, καὶ ἔφυγε τρέχουσα ἐν τῷ σκότει, ἐνῶ ἐκεῖνος ἀναίσθητος εἰς τὸ νυκτερινὸν ψῦχος συντριμμένος ἐπὶ τοῦ λίθου ἐβλεπε μὲ δέος καὶ μὲ περιέργειαν σκληρὰν τὰ βᾶθη τὰ σκοτεινὰ τῆς ψυχῆς του, καὶ ἠκροάζετο μὲ φρίκην τὸ σήμαντρον τοῦ νεκρῶσιμον καὶ τὴν παρέλασιν τὴν πένθιμον τοῦ νεκροῦ ὅστις ἐγέμιζε μὲ λύπην τὴν καρδίαν του.

Καὶ ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν, ὄχι τὴν γυναῖκα ἐκείνην τὴν ἀδιάφορον, ἀλλὰ τὴν εὐτυχίαν, τὰ ὄνειρά του, τὴν χιμαιραν τὴν προσφιλῆ, πτώματα τὴν τὰ ὅποια ἐξέλιπον ἀφίνοντα ὀπισθεν τῶν ἐρείπια ὀδυνηρὰ καὶ αἰματωμένα.

N. Δ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΥΒΡΕΙΣ¹

Ἄν μετὰ τῆς Χίου πλησιαζώμεν εἰς τὰρχαία Ἀθῆνα, ἀλλ' οἱ καθ' αὐτὸ Ἀθῆναίται τῆς νέας ἑλληνικῆς κακολογίας εἶνε οἱ κάτοικοι ἄλλης νήσου, τῶν Παζῶν. Ὁ νεώτερος ἑλληνισμὸς, ἰδίως ὁ τῶν

¹ Τέλος· ἴδε σελ. 163.

περιοικῶν Ἑπτανησίων, ἐχάλκευσε παντοῖα σκώμματα εἰς λογαριασμὸν τοῦ πτωχοῦ νησιδρίου, ὅπερ οἱ Παζῶν λέγονται θεωροῦντες ὡς τὸν ὀμφαλὸν τῆς γῆς κατὰ τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο

Παζοὶ κί' Ἀντιπάξοι
Λόντρες δεκάξη.

Πολλὰ εἶνε τὰ περὶ τῶν Παζῶν φερόμενα ἀνεκδότα, ἀλλ' ἐν εἶνε ἰδίως τὸ παντῶν χαρακτηριστικώτατον.

Δύο ἡλίθιοι Παζῶν συνέπλεον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου. Καὶ ὁ μὲν εἰς ἐκάθητο κατὰ τὴν πρῶραν, ὁ δ' ἕτερος κατὰ τὴν πρῶμην. Ἐν δὲ τῷ νυκτῷ σκότει ἐπίστευσαν, ὅτι δὲν εἶνε ἐν καὶ μόνον τὸ τὴν ἡμερὴν τῆς νυκτὸς διαταράσσον πλοῖον, ἀλλὰ δύο διάφορα. Καὶ λοιπὸν, ἀποτεινόμενος ὁ ἕτερος τῶν συμπλωτῆρων πρὸς τὸν συμπλέοντα, ἐφώνησεν ὡς πρὸς τὸν πλοίαρχον τοῦ κατὰ φαντασίαν παραπλέοντος ἄλλου πλοιαρίου. *Ἄ! κερραμιδία κί' ἓναν παπᾶ ἀπὴν- τωσες;*—*Κεραμιδία κί' ἓναν παπᾶ ἀπὴν-*

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Ὁδὸς ἐν Σμύρνῃ

τησεν ὁ ἄλλος. Χαίρων δ' ὁ πρῶτος ἐρωτήσας ἐπὶ τῇ συμπτώσει, ὑπέλαβε—*Κ' ἐμεῖς τὸ ἴδιο, κεραμιδία κί' ἓναν παπᾶ.*

Παραδόξως δὲ ἰδίως νησιῶται εἶνε οἱ καὶ ἄλλως δυσφημηθέντες ὑπὸ τῶν νέων Ἑλλήνων. Περὶ τῆς πτωχείας τῶν σιφνιακῶν προικῶν ἐλέγθη

Τὸ Σιφνέικο 'ποδοσιδὶ
μιά ἐλῆα κί' ἓνα κρομμυδὶ.

Οἱ Ἰθακῆσιοι ἐσκώφησαν ἐπὶ μικρονομία διὰ τῆς παροιμίας *Οἱ Θειακοὶ μὲ τὴ σοφία βρῆκαν τὴν θεότητα*, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας τὸ πολυμήχανον αὐτῶν δηλοῦσιν οἱ παρὰ τὸν Ἰστρὸν Κεφαλλῆνες ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς *Τρουποτσάκουλα*. Περὶ τῶν Παρίων λέγουσιν οἱ γείτονες αὐτῶν Μήλιοι

Μὰ δὲ θέλω ἀπὸ τὴν Πάρο
μῆτε κόττα γιὰ νὰ πάρω,
μῆτ' αὐγὸ, μῆτε κροκὸ
μῆτε πρᾶγμα θηλυκὸ.

Τὸ ὄνομα τῶν Λερίων φιλοπαιγιμῶνως παρετυμολογεῖται ἀπὸ τῆς λέξεως. Οἱ δὲ Νάξιοι λέγονται μὲν ἀνάξιοι διὰ λογοπαιγιμῶν, παριστάνονται δὲ συνδέοντες τὴν ἡλιθιότητα πρὸς τὴν μεγαλαυχίαν διὰ τοῦ

ἑξῆς ἀνεκδότου. Νάξιος μεταβάς εἰς Ἀμοργὸν εἶδε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν τῇ νησιῶν ταύτῃ διατριβῆς τὴν σελήνην φθίνουσαν, ἐπιστρέψας δὲ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Νάξον πληθούσης τῆς σελήνης καὶ ἀπορήσας ἐπὶ τῇ διαφορᾷ τοῦ μεγέθους αὐτῆς ἐν ταῖς δύο νήσοις ἐφώνησε

Φέγγος φέγγος φέγγαρος
καὶ τῆς Ἀξίως ὁ φέγγαρος,
ὄχι τῆς Ἀμουργῶς τὸ φέγγαράκι.

Τέσσαρες δὲ νῆσοι μετὰ καὶ τῆς μεγάλης πελοποννησιακῆς χερσονήσου ἀποτελοῦσι τὸν νεοελληνικὸν ἐκεῖνον πεντάλογον τῆς κακολογίας, ὅστις μόνον εἰς τὰ τρία παροιμιακὰ κάππα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς δυσφημίας δύναται νὰ εὑρῇ τὸ ἀνάλογον αὐτοῦ.

Τρία κάππα κάκιστα
δύο μὲ παγκάκιστα,
Κρήτη, Κύπρος καὶ Κεφαλλονία,
Μυτιλήνη καὶ Μοριᾶς.

Καὶ οἱ μὲν Κεφαλλῆνες καὶ ἄλλως ψεύγονται ὡς ψεύσται, καὶ τοῦτο, διότι κατὰ κοινὴν τινὰ παράδοσιν εἰς τὴν νῆσον αὐτῶν κατεχύθησαν τὰ ψεύσματα διαρραγέντος τοῦ πλήρους ψευδῶν σάκκου τοῦ διαβόλου, ὡς οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον ἐν Ἀραβίᾳ συντριβεῖσαν τὴν ψευσματοφόρον ἀμαξάν τοῦ Ἑρμοῦ. Τῆς δὲ Μυτιλήνης τὸ ὄνομα ἐπὶ κακῶ ἀναφέρεται καὶ ἐν ἄλλῃ τινὶ νεοελληνικῇ παροιμίᾳ γνωστοτάτῃ.

Ἀθηναῖοι καὶ Θεβαῖοι
καὶ κακοὶ Μυτιληναῖοι.

Περίεργον δ' ἐν τούτοις εἶνε, ὅτι κατὰ τοὺς τὴν Ὠρωπῖαν οἰκοῦντας χωρικοὺς τῆς Ἀττικῆς ἢ Μυτιλήνης αὐτῆς ἢ μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ Θεβαίων ἀναφερομένη δὲν εἶνε ἡ λεσβιακὴ, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρεται ὀθῆεν εἰς ἀρχαῖον βωιωτικὸν πόλισμα ἐκλιπὸν καὶ ἐπέχον τὴν θέσιν τοῦ σημερινῦ Κακοσάλεσι. Σημειωτέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν θέσιν Λάκκα καὶ Μάδι ἐν τῷ περιγύρω τοῦ χωρίου ἐκεῖνου εὐρίσκονται τάφοι, ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἐρείπια οὕτω ἐξετασθέντα, ὅσον τοῦλάχιστον ἐγὼ γνωρίζω. Ἄν δ' ἡ τοιαύτη παράδοσις ἐξηλέγχετο ποτε ἀληθῆς, εὐεξήγητος θὰ ἐγίνετο ἢ μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ Θεβαίων μνεῖα τῶν Μυτιληναίων.

Ἐπάρχει δὲ καὶ νεοελληνικὸν ποιημάτιον, δι' οὗ ψάλλεται ὁ ἀναβαλλόμενος εἰς πολλὰς ἡμερὰς ἑλληνικὰς πόλεις. Τὸ ποιημάτιον τοῦτο, ὑπεθυμίζον τὴν κατὰ τῶν Βωιωτῶν ἱερεμιάδα τοῦ Δικαιάρχου, ἦν παρέθηκα ἀνωτέρω, εὐρίσκεται ἐν τινὶ ζακυνθίῳ χειρογράφῳ, καὶ ἐδημοσιεύθη παρὰ τοῦ μακαρίτου ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου Νικολάου τοῦ Κατραμῆ ἐν τοῖς Φιλολογικοῖς ἀνεκδότοις Ζακύνθου. Ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς:

Αἱ μὲν Θῆβαι κοπρεραὶ
κί' αἱ Ἀθῆναι δολεραὶ,
Κόρινθος ὀδυνηρὰ
κί' ἡ Κορώνη μοσθηρὰ,
Ἄρτα εἰν' φθοροποιὰ
κί' Ἰωάννινα μωρὰ,
Τρίκαλα τρία κακὰ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οι 12 μήνες: Μάιος, εικών υπό Στεφάνου Ξενοπούλου, ποίημα υπό Ιωάννου Πολεμη.
 Τò 'Οκταήμερον, υπό Γρ. Ξ.
 'Ο Νεκρός, διήγημα υπό Ν. 'Επισκοποπουλου.
 'Εθνικὰ βῆρες, υπό Σπυρ. Π. Λάμπρου.
 Τò καράβι, ποίημα υπό Στεφάνου Μαρτζώκη.
 'Ο Χρυσοκάρabas, διήγημα 'Εδγάρδου Πόου (μετ' εικών), μετάφρασις 'Εμμανουήλ Ροΐδου.
 'Ανοικτὰ Γράμματα.
 'Επιστημονικά 'Ανάλεκτα υπό Ρ*.
 Χρονικά.— Ζητήματα καὶ 'Ερωτήσεις.
 'Η 'Αλληλογραφία μας.
 'Οδὸς ἐν Σμύρῃ (εικών).

Εἰς τὸ προσεχές: Στὴν 'Ιτιά ἀπὸ κάτω, δραματικὸν εἰδύλλιον ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου (ἀπόσπασμα).— Φειδοτραγουδά, ἀνεκδοτὸν ποίημα τοῦ Γ. Βιζυνοῦ.— 'Ο θάνατος τῆς 'Αασῆς (μία σκηνὴ ἀπὸ τὸν Peer Gynt τοῦ 'Ιψεν) κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην 'Εστίαν»:
 Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης 'Εστίας» 'Αθήνας.

Αὐτρωσέ με Κύριε τῶν τοιούτων... κακῶν.

'Αρχαῖοι λοιπὸν, μεσαιωνικοὶ καὶ νεώτεροι 'Ελληνες εἰσὲν διημιλλήθησαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κακολογίας τῶν ξένων καὶ τῆς δυσφημίας ἑαυτῶν. 'Αλλ' ἀρκείτω ἡ καταριθμησις τῶν μικροχόλων γεννημάτων τῆς ἑλληνικῆς εἰρωνείας. Ὡς ἀντίδοτον δὲ κατὰ τοῦ τοιούτου φιλοσκώμματος φόγου, εὐ πικρὰ ἐν ταύτῃ τῇ διατριβῇ παρέθηκα ἀπογεύματα, ἐπιτραπήτω νὰ τελευτήσω τὸν λόγον, ὑπομιμνήσκων περιέργων ἔργων νέου 'Ελληνος συγγραφέως, ἐν ᾧ ὅπως ἀντιθέτως ἀνεγράψαν μόνον τάγαθὰ ἑλληνικῶν τε καὶ ξένων χωρῶν. Εἶνε τοῦ ἐν πολλοῖς ἀστείου πολυγράφου τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος Καισαρίου τοῦ Δαπόντε ὁ «Κανὼν περιεκτικὸς πολλῶν ἐξαίρετων πραγμάτων, τῶν εἰς πολλὰς πόλεις καὶ νήσους καὶ ἔθνη καὶ ζῶα ἐγνωσμένων». Πάντα τὰ θαυμασία καὶ ἐξαίρετα, τοπεῖα ἄξια θεᾶς καὶ κτίρια περίπυστα, προϊόντα τῶν τριῶν βασιλείων τῆς φύσεως, ἀνδρῶν καὶ ἔθνων ἀρεταί, ἐδώδιμα καὶ ἔργα τέχνης συνέλεξεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν ᾧ αἰεὶ εὐλογίας ὁ Σκοπελίτης μοναχὸς, συναποτελέσας ψηφιδῶμα ἐν ᾧ ἡ λαμπαργία ἀναμιλλᾷται πρὸς τὰς ἐξ ἀναγνωσμάτων παντοίων καὶ ποιικίλων περιουσιῶν ἀναμνήσεις. 'Εστὼ δὲγμα τοῦ ὅλου ἡ πρώτη ᾠδὴ τοῦ Δαποντίου κανόνος.

«'Ανοῖξέ τὸ στόμα μου, καὶ διηγήσομαι πάμπαν, ἐξαίρετα πράγματα» δεῦτε ἀκούσατε, δεῦτε ἄρχοντες, δεῦτε

»πραγματευτάδες, δεῦτε καὶ οἱ πλοῦσιοι, »δεῦτε καὶ πένητες.

» Κρασί Σκοπελίτικο, κουμανταριά ἢ »Κυπριώτικη, μοσχάτο Σαμιώτικο, καὶ »μερικὰ τῆς Φραγγίας, Δάντζικας βούτ- »καὶ δὲ, καὶ Βλαχοπογδανίας, ῥοσόλια »Κορφιάτικα, ἐκλεκτὰ πράγματα.

» Γαρόφαλα Χιώτικα, καὶ ἡ μαστίχη »καὶ μύγδαλα, μήλα τὰ Μπυγδανικά, »κεράσια τῶν Γραβῶν, Βλαχιάς βύσσινα, »ἡ ῥαζακκίς σταφίδες, καὶ σύκα τῆς Σμύρ- »νης δὲ, ἐκλεκτὰ πράγματα.

» Πόλις τὰ ῥοδάκινα, 'Ορους Σινᾶ τὰ »ἀπίδια, τὰ κίτρα τὰ Χιώτικα, καὶ τὰ »'Αζιώτικα, καὶ τὰ Κώτικα ἐκεῖνα τὰ »καρπούζια, πεπόνια τὰ Βώδινα, ἐκλεκτὰ »πράγματα.

» Τῆς Προύσας τὰ κάστανα, τοῦ Χαλε- »πιου τὰ φιστίκια, τῆς Κίου τὰ ῥόδια, »τὰ καϊσιὰ Δαμασκῶ, καὶ δαμάσκηνα, »Μάλτας τὰ πορτοκάλια, καὶ τοῦ 'Ρα- »χιτίου δὲ, ἐκλεκτὰ πράγματα.»

» Ὅστις τῶν ἀναγνωστῶν θὰ ἔχη τυχὸν τὴν ὑπομονὴν νὰ διεξέλθῃ τὸν Κανὼνα τοῦτον τοῦ Δαπόντε μέχρι τέλους θὰ πεισθῇ, ὅτι, ἂν οἱ 'Ελληνες τῶν τε ἀρχαίων καὶ τῶν νέων χρόνων ὑπῆρξαν εὐεπίφοροι εἰς ψόγον τῶν κατ' ἀλήθειαν ἢ κατὰ φαντασίαν κακῶν, ἀλλ' οἱ 'Ελληνες καλόγηροι ἀνεδείχθησαν δοκιμώτατοι περὶ τὴν ἐξεύρεσιν καὶ ἐξύμνησιν τῶν ἐκλεκτῶν πραγμάτων.

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Καὶ ἔσχιζε τὴ θάλασσα πηγαίνοντας,
 'Στὰ κύματα σὰ δέλφινας ἀπλώθηκε,
 'Ολόμαιο ἓνα σύγνεφο προβαίνοντας,
 'Ογλήγορα ἓνας σίφουνας σκώθηκε.
 'Εγύριζεν, ἐσφύριζεν αὐθαίνοντας,
 'Η θάλασσα ἀφ' τὰ βῆθη ἀνακατόθηκε.
 'Επιγύαινε κ' ἐγύριζε κ' ἐρχότουνα,
 'Εκόπαζεν, ἐμουγγρίζε, ἀπλώνότουνα.

'Ογλήγορα τὸ σύγνεφο ἀπλώνότουνα
 Κι' ὁ σίφουνας σὰ δαίμονας ἐσφύριζε,
 Πυκνότερο ἄλλο πῖσω του ἐφαινότουνα
 Ποῦ μουγγρίζεν, ἐμαύριζε, ἐσπινθήριζε,
 'Η θάλασσα με μάνητα ἐπετιότουνα,
 Σὰ νᾶτανε νερόμυλος ἐγύριζε.
 'Εγγίζανε 'ς τὸ πέλαο τὰ κατάρτια του
 Τεντώνανε, σφύριζανε τὰ ξάρτια του.

'Αφρίζοντας τὰ κύματα ἀνεβαίνανε,
 Σὰ γίγαντες ἐπάνω του ἔχουμούσανε,
 Οἱ ναύκληροι τὴ γούμενα ἐθαταίνανε
 Κι' ἀτρόπτοι τὸν κίνδυνον ἐθορούσανε.
 Τοῦ πέλαγου ἀφ' τὴν ἄβυσσον ἐπροβαίνανε
 Καὶ πότε ἀπὸ τὰ οὐράνια ἐροβολούσανε,
 Τὸ ἀπειρο ἐσκοτεινιάζε, ἐκαίότουνα,
 Σὰ φειδία τ' ἀστροπέλεκα ἐφαινότουνα.

Νὰ κόψουνε τὰ ἄρμενα ἐγυροῦσανε
 Μὰ πάνω τους τὰ κύματα ἐκτυπούσανε,
 'Ετρέμανε, ἐκοπιάζανε, ἐπαλεύσανε
 Κι' οἱ δύστυχοι δὲ ξέρανε ἂν ἐξοῦσανε.
 'Η δύναμις 'ς τὰ χέρια λιγοστεύσανε,
 Τὰ διὰπλάτα τὰ δάκτυλα δὲν κλειούσανε.
 'Επάνω τους οἱ ἀνεμοὶ ἐροισχίτικανε,
 'Στὰ σύγνεφα ἢ 'ς τὴν ἄβυσσον ἐκουφτίκανε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ¹

Διήγημα 'Εδγάρδου Πόου.—Μετάφρ. Ε. Δ. Ροΐδου.

Ταῦτα λέγων ἐθέρμανεν καὶ μοῦ ἔτεινεν τὴν μεμβράνην. 'Επ' αὐτῆς ἐφαίνοντο κόκκινα σημεῖα καὶ ἀριθμοὶ ὡς ἑξῆς:

53 $\frac{+}{+}$ $\frac{+}{+}$ + 305) 6* ; 4826) 4 $\frac{+}{+}$; 806* ; 48 + 8(860) 85 ; 1 $\frac{+}{+}$ (; $\frac{+}{+}$ *) 8 + 83 (88) 5 * + ; 46 (; 88 * 96 * ? ; 8) * $\frac{+}{+}$ (; 485) ; 5 * + 2 : * $\frac{+}{+}$ (; 495 6 * 2 (5 * + 4) 8(8 * ; 4069285) ;) 6 + 8) 4 $\frac{+}{+}$; 1 ($\frac{+}{+}$ 9 ; 48081 ; 8 : 8 $\frac{+}{+}$ 1 ; 48 + 85 ; 4) 485 + 528806 * 81 ($\frac{+}{+}$ 9 ; 48 ; (88 ; 4 ($\frac{+}{+}$? 34 ; 48) 4 $\frac{+}{+}$; 161 ; : 188 ; $\frac{+}{+}$? ;

— Σὲ ὁμολογῶ, εἶπον ἐπιστρέφων εἰς αὐτὸν τὸ ἔγγραφο, ὅτι δὲν ἐννοῶ ἀπολύτως τίποτε. Ἄν ἐπρόκειτο νὰ λάβω ὡς ἀμοιβὴν τῆς λύσεως τοῦ γρίφου τούτου ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς Γολκόνδης, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐκέρδιζα.

— Ἡ λύσις ἐν τοῖτοις δὲν εἶναι ὅσον φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως δύσκολος. Οἱ ἀριθμοὶ καὶ τὰ σημεῖα ταῦτα ἀποτελοῦν βεβαίως κρυπτογράφημα. Ἐκ τῶν ὅσα ὁμῶς γνωρίζομεν περὶ τοῦ πλοίαρχου Κιδ πρέπει νὰ τὸν ὑποθέσωμεν ἀνίκανον νὰ ἐπινοήσῃ κάπως πρωτότυπον καὶ πολύπλοκον σύστημα κρυπτογραφίας. Ἐθεώρησα λοιπὸν πιθανώτατον ὅτι ὁ προκείμενος γρίφος ἀνήκειν εἰς τὴν τάξιν τῶν συνήθων καὶ μόνον ὑπὸ ἀξέστου θαλασσινοῦ δυναμένων νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δυσλῦτων.

— Κατώρθωσες λοιπὸν ν' ἀναγνώσῃς τὰ ἱερογλυφικά ταῦτα ;

— Εὐκολώτατα, ἀφοῦ εἶχα ἀναγνώσει προηγουμένως πλεῖστα ἄλλα ἀσυγκρίτως πολυπλοκώτερα. Ἰδιαιτέραι περιστάσεις καὶ φυσικὴ τις κλίσις μ' ἔκαμαν νὰ ἐνδιαφέρωμαι εἰς τὰ τοιαῦτα προβλήματα καὶ ἀποτέλεσμα τῶν μελετῶν μου ὑπῆρξεν ἡ πεποίθησις, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀίνιγμα τοιούτου εἶδους δημιουργηθὲν ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης εὐρετικότητος, τὸ ὅποιον δὲν δύναται ἢ ἀνθρωπίνῃ εὐρετικότητι νὰ λυθῆ διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἀπαιτουμένου κόπου. Ἀφοῦ λοιπὸν κατώρθωσα νὰ καταστήσω εὐδιάκριτα τὰ κρυπτογραφικά σημεῖα ἠδὲν ἄμην νὰ θεωρήσω τὴν δυσχέρειαν τῆς λύσεως ὡς ἀνάξιαν λόγου. Εἰς τὴν παρεῦσαν περίπτωσιν, ὅπως καὶ εἰς πᾶν ἐν γένει εἶδος κρυπτογραφίας, τὸ πρῶτον ζήτημα εἶναι ὁ ὀρισμὸς τῆς γλώσσης εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφη, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ μέθοδος τῆς λύσεως ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἐκ τοῦ πνεύματος ἐκάστης γλώσσης. Εἰς τὴν προκειμένην ὁμῶς περίπτωσιν ἡ υπογραφή Kidd, μὲ ἀπῆλλαττεν ἀπὸ τὸν κόπον νὰ δοιμάσω ὅσας ἐγνώριζον γλώσσας, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ Kidd δύναται νὰ παρασταθῇ δι' ἐρίφου μόνον ἀγγλιστί. Περιττὸν ἐκ τούτου ἐθεώρησα νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν

¹ Ἴδε σελ. 165.